

MELANCHOLIA

Av GUNNAR EKELOF

Jag ser mig om och räknar mina segrar,
så få, och mina nederlag, så många...
I drömlandskap, där ännu dammet hägrar
av marscher, lika flyktiga som långa,
där ingen ger batalj och ingen vägrar,
ser jag dem vitna, benen av de många
kohorter önsknigar, som varit mina...
Vid floden äntligen... Att fri från plågor
av ökensyner, vattusprång som sina,
att glömsk av alla svar på alla frågor,
oron att växa, ångesten att tvina,
få vaggas av och an av dessa vågor,
som välva sina glasvalv över stranden,
att sköljas ut och in bland dessa stenar,
som ligga gråa, bäddade i sanden
vid denna gräns, som skiljer och förenar
de lämnade och aldrig nådda landen
är allt jag vill — som dessa döda grenar
och dessa spillror efter skepp som brunnit
som dessa plankor, kolnade och brända..
Att virvlas bort tills stränderna försvunnit,
att varken stanna eller återvända,
att varken ha förlorat eller vunnit!
— Det stora återtåget är till ända.